

Az élő Isten jelenlétének megtapasztalása az életemben

Nem vallásos családból származom. Bár szüleim, és a rokonság nagy része meg volt keresztelve, a családunkra a korszak szelleme rányomta bélyegét. Vallásról, Istenről nem sok szó esett gyerekkoromban. 17 és fél éves voltam, amikor édesanyám unszolására elkezdtem a keresztségi felkészítőt. Nem nagy lelkesedéssel indultam neki, de eljártam rendszeresen a hittan órákra. Meg volt a keresztelés, gondoltam: „ezen is túl vagyok”. Nem sejtettem, hogy ennél sokkal több történt velem akkor.

Ebben az időszakomban sok dolgot kellett magamban tisztáznom, és elérkeztem létem okát, célját és értelmét kutató kérdésekhez is. Elég nagy zűrzavar támadt bennem, mikor ezekre a kérdésekre az eddigi világfelfogásommal próbáltam válaszolni. Hamarosan beláttam, hogy ha elfogadom, hogy ezekre csak Isten létezése a valódi, végső válasz, akkor az az egész eddigi életemet, szemléletemet, szokásaimat, elképzeléseimet felforgatja. Ez elég nagy félelemmel töltött el, de a vágy, hogy ezekre választ találjak, nagyobb volt a félelemnél.

Keresztségem után négy hónappal személyesen megérintett az élő Isten jelenléte. Ez a tapasztalat nagy változást hozott az életemben. Úgy éreztem, hogy egy nagy rend vesz körül, ahol mindennek helye van, s ebben a szép nagy világegyetemben nekem is meg van a helyem.

Csatlakoztam a plébánia ifjúsági csoportjához, amely hittanos közösségként és kórusként is működött. Sok támogatást kaptam az új keresztény életbe való beleyökerezéshez. Furcsa volt számomra olyan istenhívőkkel, papokkal találkozni, akik nem csak valamilyen hagyomány miatt voltak vallásosak, hanem a közelükben megsejthető volt az Isten-kapcsolat mélysége, a ráhagyatkozás és a szeretet Isten iránt. Ebben a közegben csírázott későbbi hivatásom is.

Második nagy élményem, hogy az eddig számomra egyetlen és kizárólagos életcél-irány hirtelen megingott. Képzőművészeti pályára készültem. Minden lehetőséget megragadtam, hogy ezen a téren fejlesszem magam, és a jövőmet erre igyekeztem alapozni. Szinte minden iskolán kívüli és belüli szabadidőmet kitöltötte a rajz, a festészet tanulása, a kiállítások, a műhelyek, művésztáborok, versenyek és a művészekkel való kapcsolat. De egyszer csak észre vettem, hogy valami foglalkoztat, ami fontosabb ennél, hogy a valódi helyem megtalálásához mélyebbre kell mennem az Istennel való kapcsolatban és az Istenről való tudásban. Környezetem értetlenül fogadta a döntésemet, amikor beadtam jelentkezésemet a Veszprémi Hittudományi Főiskolára, hittanári szakra. A legnehezebb talán az volt, hogy ezt én magamnak sem tudtam megmagyarázni, de valami erős kéz vezetett, hogy érezzem,

valóban helyesen teszem, amit teszek. Bizonyosság és belső béke kísérte ezt a döntésemet, s ez megmaradt öt éven át, amíg itt tanultam. Életemnek ez a szakasza Isten gondviselésének folyamatos megtapasztalása volt. Számomra teljesen új világban kezdtem élni, tanulni.

Főiskolai éveim alatt sokszor találkoztam szerzetesekkel, s bár ez az életforma már korábban is foglalkoztatott valamilyen romantikus szinten, egyre komolyabban éreztem, hogy mennyire vonz a szerzetesek világa, s ez sokszor elgondolkoztatott a jövőbeli döntésemmel kapcsolatban. Ez arra készítetett, hogy tudatosabban is keressek.

A Segítő Nővéreket 1998-ban ismertem meg. Akkor jártam először az egyik rendházban. Három napig voltam „vendégségben”. Azalatt jól körülnéztem, és figyeltem őket, magamat. Kívülről rátekintve erre a találkozásra semmi különös nem történt, de belülről teljesen megérintődtem. Nem tudtam megfogalmazni, miért, de úgy éreztem: itthon vagyok. Ez azért lepett meg, mert elképzeléseimben valami teljesen más kép élt a számomra ideális szerzetesrendről, mint ez. Mikor távol voltam, már azt terveztem, mikor jöhetek újra, mikor a Segítő Nővéreknél voltam, azt kívántam, bár ne kellene elutazni. A komoly megfontoláshoz három évet adtam magamnak, miközben rendszeresen megfordultam a Segítő Nővéreknél. Három év múlva a főiskola befejezése után léptem be a közösségbe. Azóta folyamatosan érkeznek a válaszok korábbi kérdéseimre, hogy miért pont ide szólított engem az Isten. Hivatásom egyre jobb megértése azóta is tart. A belépésem csak a kezdete volt annak a kalandos útnak, melyen Isten másokkal együtt létezésünk valódi céljához vezet.

Fél év jelöltség után Bécsben kezdtem el a két éves noviciátust. Ezt hosszabb rövidebb gyakorlatok, szolgálatok gazdagították. Első fogadalmam után Csobánkára kerültem, ahol lelki programok tartása, és vendégek fogadása, valamint hittan tanítás volt a fő feladatom. Két év múlva Nyíregyházán folytattam szolgálatomat a Szent Imre Katolikus Gimnáziumban hittan tanárként, osztályfőnökként és lelkigyakorlat kísérőként. Itt 5 évig voltam, majd 2011-ben ismét Csobánkára kerültem. Szentendrén tanítottam, közben a Sapientia Szerzetesi Hittudományi Főiskolán elkezdtem egy képzést Pasztorális Tanácsadó szakon. Jelenleg lelkikiséréssel, lelkigondozással, és a ház vendégeinek ellátásával foglalkozom.

Czakó Ágnes nővér